

„Бисер' вѣнци си лѣлѣять!

„

„

„— Ставай горѣ ти юначе!

„Доста вече ти да стишь;

„Българія жялно плаче,

„Не е врѣмя да сѣдишь!“

Зачюхъ гласъ мя силенъ викна,

За ржка мя нѣкой дрыпна. . .

До кжт' сладко тжй сънувахъ,

Расположно си почивахъ, —

Спокойство ми той рѣзбърка,

Не знаяше че ще збърка.

Съглѣдахъ го едвамъ кратко,

Бѣше човѣкъ вѣоржженъ.

„— Що ме викашь, милый братко?

„Какво искашь ти отъ менъ? —

Пробудихъ ся, станахъ правъ,

Уплашено викнахъ азъ.

„— Не ся бой, не ся сърди,

„Лоши люди ми не сми“:

Изрѣче ми младый тос',

Нечаяенный, бодрый гос'.

„На ти пушка, на ти сабя,

„Ти си юнакъ, ти си младъ,

„Тѣ приличятъ на тебя:

„Не прѣкланяй врагу вратъ.

„Турска бѣда гони васъ, —

„Хайди, брайно, ти съсь насъ!“